

Garth Nix
ANDĚLSKÝ
MÁG

„Nix ukazuje, jak má vypadat fantasy.“

— LEIGH BARDUÇO

FRAGMENT

Andělský mág

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Garth Nix
Andělský mág – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

ANDĚLSKÝ
MÁG

Garth Nix

FRAGMENT

Copyright © 2019 by Garth Nix
Translation © Kateřina Hejnová, 2020
Cover images © New Africa; Avesun; mihalec; DioGen; VITALY DAVYDOV;
Merkushev Vasiliy; Fotocrisis; Love Lego; Ahmet Naim; SantaLiza; Cressida studio;
Picture Partners; Ninell; monkographic; donatas1205; Glevalex / Shutterstock.com

ISBN 978-80-253-4818-5 tištěné verze
ISBN 978-80-253-4903-8 (1. zveřejnění, 2020)
ISBN 978-80-253-4904-5 (1. zveřejnění, 2020)
ISBN 978-80-253-4905-2 (1. zveřejnění, 2020)

TATO KNIHA JE S VEŠKEROU ÚCTOU VĚNOVÁNA

Alexandrovi Dumasovi

A DÁLE

Richardovi Lesterovi (režisér)
a Georgovi MacDonaldovi Fraserovi (scénárista)
a celému hereckému obsazení a filmovému štábu snímků
Tři mušketýři (1973) a Čtyři mušketýři (1974),

A JAKO VŽDY TAKÉ

Anně, Thomasovi a Edwardovi a celé mojí rodině a přátelům.

OBSAH

PROLOG	17
ČÁST PRVNÍ: <i>Liliath</i>	23
ČÁST DRUHÁ: <i>Čtyřka</i>	61
ČÁST TŘETÍ: <i>Jáma</i>	163
ČÁST ČTVRTÁ: <i>Diamantové ikony</i>	209
ČÁST PÁTÁ: <i>Výprava do Ystary</i>	337
EPILOG	453

HIERARCHIE ANDĚLŮ

SERAFÍNI

CHERUBÍNI

TRŮNOVÉ

PANSTVA

MOCNOSTI

CTNOSTI

KNÍŽECTVA

ARCHANDĚLÉ

Severní brána

Vrchní brána

Dobytčí
tržiště

Nové
tržiště

Královna
zahrada

Vodní zahrady

Královin
palác

Vězení
(Kiversedge)

Azalejova
zahrada

Chrám

Kardinalčin
palác

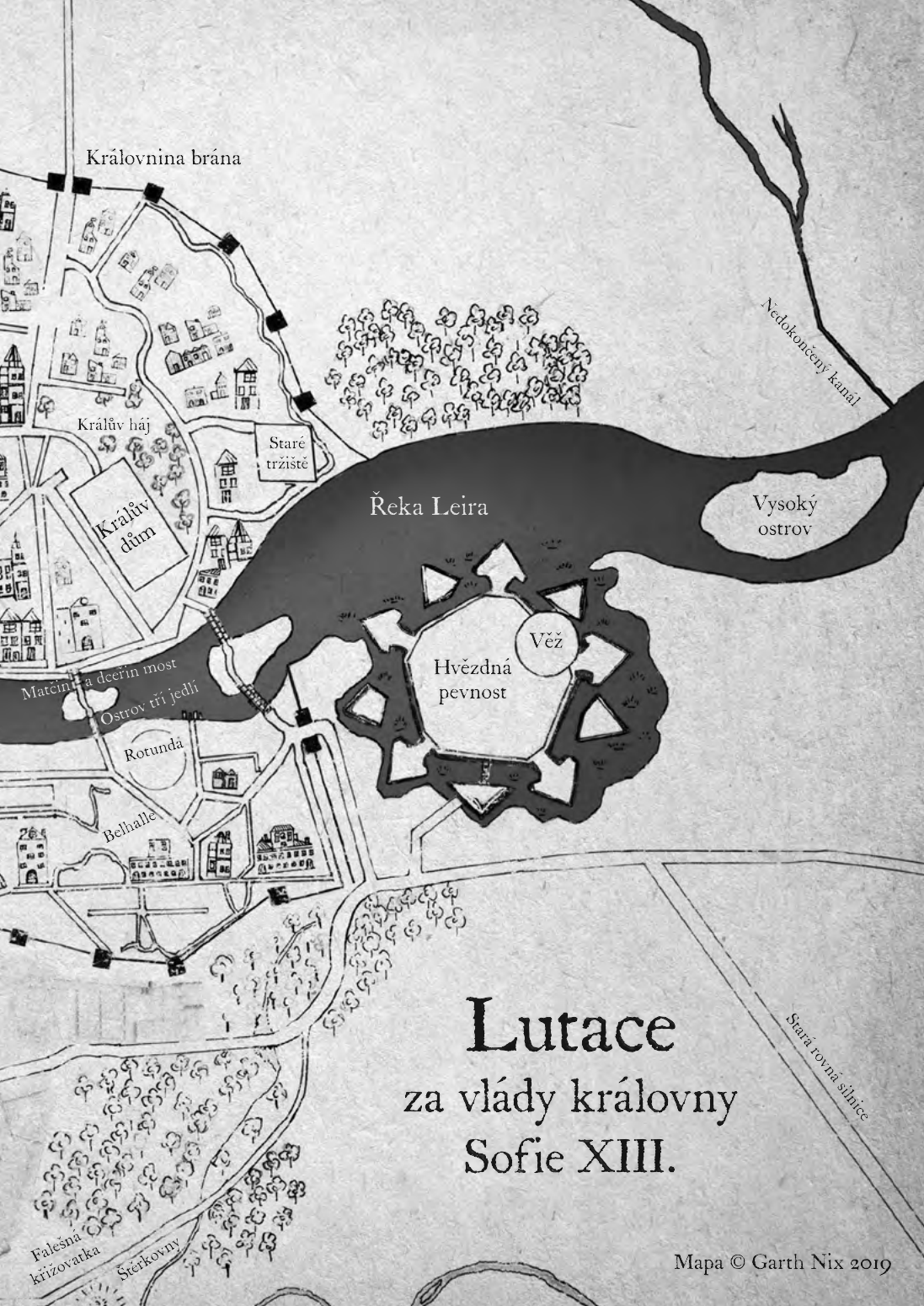
Vemnice

Lodnice
Velký
řez

Zátoka

Jižní brána

Čtvrť popiračů

Královnina brána

Nedokončený kanál

Královský háj

Staré tržiště

Řeka Leira

Vysoký ostrov

Královský dům

Věž

Hvězdná pevnost

Matčínův a dečínův most
Ostrov tří jedlí

Rotunda

Belhale

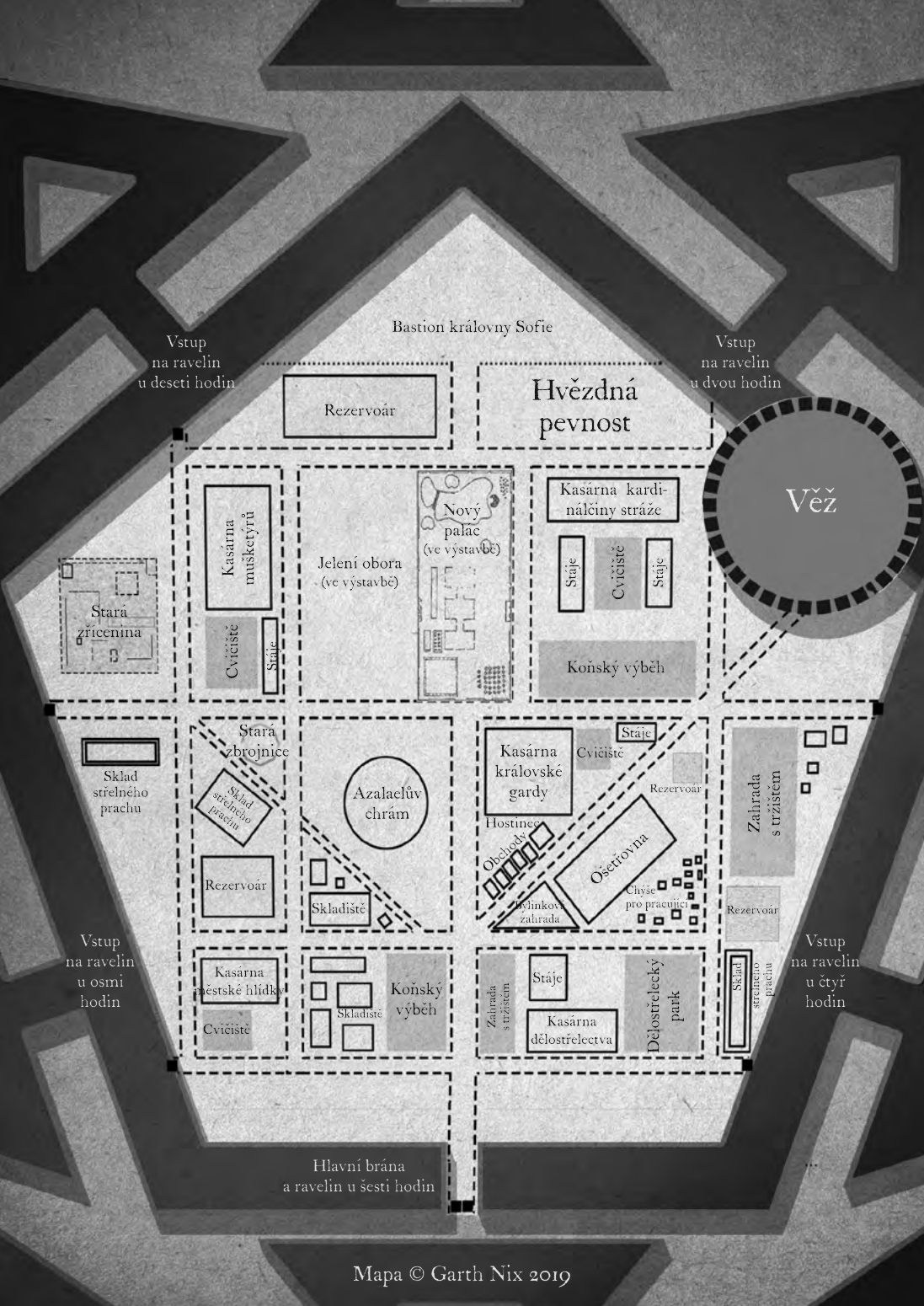
Falešná krížovarka

Šterkovny

Stará rovná silnice

Lutace

za vlády královny
Sofie XIII.

Bastion královny Sofie

Vstup
na ravelin
u deseti hodin

Vstup
na ravelin
u dvou hodin

Rezervoár

Hvězdná
pevnost

Věž

Stará
zřícenina

Kasárna
mušketýrů
Cvičiště
Stáje

Jelení obora
(ve výstavbě)
Nový
palác
(ve výstavbě)

Kasárna kardi-
nální stráže
Stáje
Cvičiště
Stáje
Koňský výběh

Sklad
střelného
prachu

Stará
zbrojnice
Sklad
střelného
prachu
Rezervoár

Azalaclův
chrám
Sklad
střelného
prachu

Kasárna
královské
gardy
Hostinec
Obchody
Mlýnská
zahradka
Ošetrovna
Stáje
Cvičiště
Rezervoár
Chýše
pro
pracovníky

Zahradka
s
tržištěm
Rezervoár

Vstup
na ravelin
u osmi
hodin

Kasárna
městské
hlídky
Cvičiště

Koňský
výběh
Sklad

Zahradka
s
tržištěm
Stáje
Kasárna
dělostřelectva
Dělostřelecký
park
Sklad
střelného
prachu

Vstup
na ravelin
u čtyř
hodin

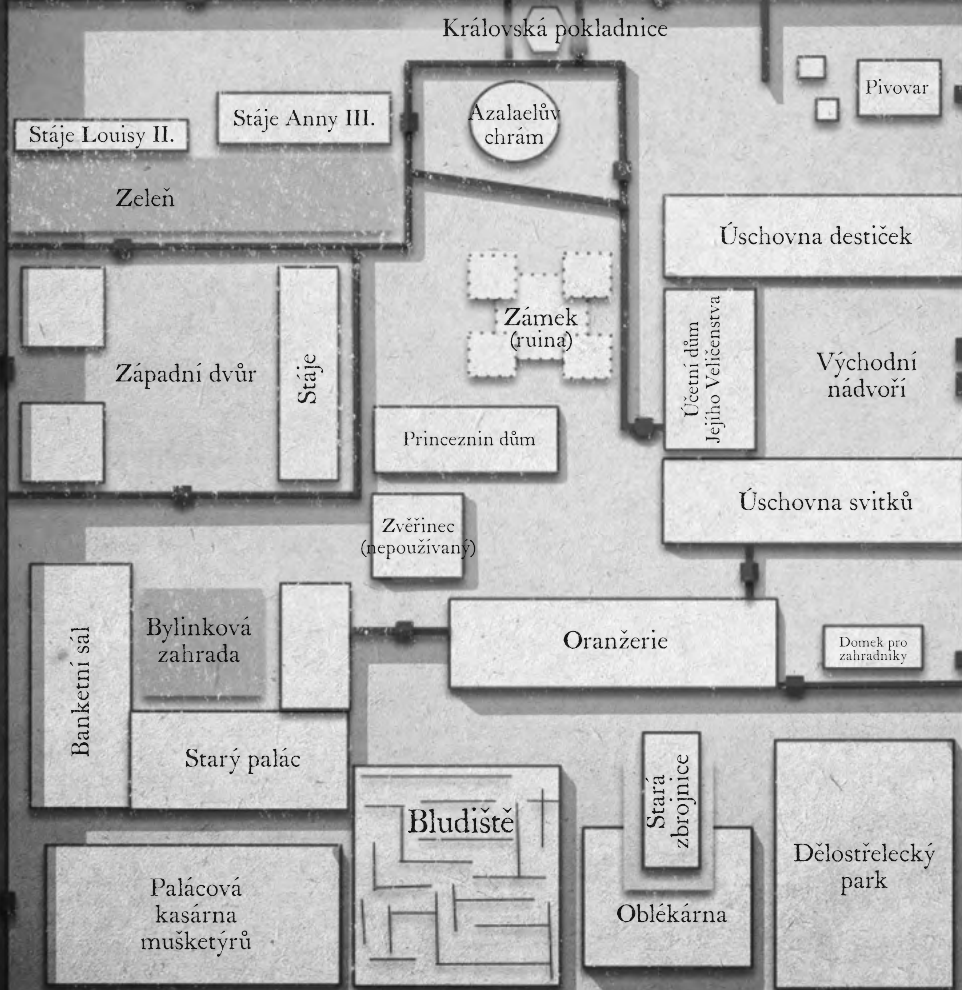
Hlavní brána
a ravelin u šesti hodin

Královský palác

v Lutace

Palácové zahrady

Vodní zahrada
královny
Louisy X.

Alba

Vere

Maruque

Nenne

Mouen

Lutace

Secinçon

Vanteze

Sarance

Charolle

Evres

Tramereine

Loutain

Yallon

Bascony

Damerçon

Descaray

Tarille

Adianne

Monthallard

Chrám svaté

Acques

Baranais

Margarety

Talvedra

Malarche

Barrona

Cadenz

Nagoza

Venz

Ystara

Reville

Lencia

Paruelva

Dahazaran

Menorco

Sarance a sousední země

Osmdesát šest
království

Kamurgue

Zuiss States

Říše
zlatého
trůnu

PROLOG

„Zbývá nás jen jedenáct, Vaše Eminence,“ pronesla mladá strážkyně. Byla očividně velmi unavená a opírala se o meč, který byl od rukojeti až po špičku umazaný od spečeného šedivého popela. „Myslím, že zanedlouho přijdeme i o tuhle věž.“

„Jedenáct?“ zeptala se kardinálka Alsysheron, od pohledu mnohem starší, než odpovídalo jejímu věku sedmdesáti let. Seděla na římse velkého klenutého okna, protože ve zvonici na vrcholku věže si nebylo kam jinač sednout, většinu prostoru zabíral veliký zvon svatého Dizidera. Ten byl však nyní zcela potichu. Nemělo smysl bít na poplach, ba co víc, zvoníci už byli stejně po smrti.

Alsysheron si složila dlouhou zadní část šarlatového roucha jako polštář, aby ji ochránila od chladu kamenné římsy. Měla jen jeden střevíc a její téměř holá hlava, sotva znatelné bílé chmýří v kontrastu k temně černé kůži, byla prosta jakékoli pokrývky, po mnoha letech neměla ani čepec, ani mitru. Musela totiž velmi rychle utéct ze své provizorní postele ve velkém sále, kam si stvoření nečekaně našla cestu přes sklep a kryptu.

„O žádném dalším útoku jsem neslyšela...“

„Popelavá krev už dostala i Omartena,“ odpověděla strážkyně a pojmenovala pandemii jejím novým jménem. Nepatřila mezi kardinálčiny služebné. Teprve před dvěma dny ji jmenovali novou rekrutkou královské gardy. Když ovšem palác napadly nestvůry, vydala se

s přeživšími podél řeky do katedrály, která dříve sloužila jako pevnost a nyní skýtala alespoň malou šanci na přežití. „Spálili jsme ho.“

„To nebylo nutné,“ řekla kardinálka. „Jak víme, po smrti již k proměně nedochází.“

„Nechtěli jsme nic riskovat,“ šeptla strážkyně. Naklonila se dopředu a její tmavě hnědé oči se rázem otevřely dokořán, únava byla tatam. Kardinálce připadala velmi mladá, příliš mladá na to, aby ji spoutali do ocelového morionu a brnění a za vybledlou modrou šerpu, která teď byla navíc potřísněná popelově šedou krví nestvůr, jí strčili pár pistolí. „Vaše Eminence... není už čas?“

„Čas na co, mé dítě?“

„Přivolat Paleniela!“

Mluvila překotně a meč, o který se předtím opírala, zvedla vysoko nad hlavu. „Jistě by zjednal nápravu!“

Kardinálka pomalu zavrtěla hlavou a pohlédla na město Cadenz, tedy spíše na to, co z něj pod obrovským, klesajícím mrakem hustého černého kouře zbylo. Celé město bylo v plamenech, pekaři a kuchaři brzy skonali na popelavou krev a přestali oheň odklánět, požár se vymkl kontrole a v ulicích města už nezbyl nikdo živý, kdo by s ním bojoval. Nestvůry se o jeho uhašení samy nepokoušely. Dobrá, minimálně jeden z požárů byl dílem někoho, pravděpodobně zoufalého důstojníka městské hlídky, který tak chtěl udržet nestvůry na severním břehu řeky – nicméně netušil, že to nejsou žádní vetřelci, ale proměnění lidé, kteří se tím pádem mohou objevit odkudkoliv.

„Magistra Thorran nám ještě před smrtí předala zprávu,“ pronesla kardinálka. „Oběti se mění v nestvůry a přežívají díky andělské magii. Když pandemie udeřila poprvé, příliš mnoho mágů a kněží žádalo anděly o uzdravení nebo o ochranu – viděla jsem to na vlastní oči a ty určitě také... Promiň, zapomněla jsem tvé jméno.“

„Ilgran, Vaše Eminence. Ale tam, kde selhávají nižší andělé, by jistě Paleniél...“

Kardinálka rázněji zavrtěla hlavou.

„Dlouho mi trvalo, než jsem to celé pochopila, Ilgran,“ řekla. „Možná se ti to podaří rychleji, když ti svěřím tři zásadní věci.“

Zvedla ruku a odpočítávala na tenkých, stařeckých prstech. Každý prst byl obtěžkán mohutnými prsteny s ikonami, některé prsty dokonce dvěma nebo třemi. Ikony zobrazovaly anděly, které mohla kardinálka přivolat, žádný z nich však nebyl tak mocný jako ten na široké ikoně z tepaného zlata, která jí visela kolem krku.

„Za prvé, přivolala jsem do Barrony a Tarille a na začátek pozemního mostu Esperaviel. Dává pozor na to, aby popelavá krev nepřekročila hranice Ystary ani o píď. Ani ona sama je nemůže překročit...“

„Nejsem mág, Vaše Eminence,“ řekla Ilgran a lehce zčervenala. Místo v královské gardě získala jen díky své tetě, která zastávala funkci poručíka, nikoli díky brilanci svého šermu nebo odborným znalostem v oblasti magie. „Esperaviel neznám. Z jakého řádu...“

„Knížectví, pod vedením Paleniela, který bdí nad nebesy ystarskými,“ pokračovala kardinálka. „Řekla mi, že hranice jsou blokovány sousedními archanděly, Azalaelem ze Sarance na severu a Turikizanem z Menorca na jihu.“

„Spojili se, aby nás napadli? Ale proč, to není...“

„Ne, žádný útok. Jednoduše uzavřeli hranice všem nebeským bytostem. Všechny naše hranice. Poslouchej dál! Za druhé, Esperaviel mi svěřila, že zahlédla Pannu z Ellandy, jak s mnoha dalšími lidmi překračují hranici do Sarance, a zatřetí...“

Stará duchovní se zarazila a ztěžka vzdychla. Nechala svou ruku spadnout do klína a pak ji znovu zvedla a natáhla se, aby vzala Ilgraninu levou dlaň do kostnatého sevření, zapřela se o ni a roztřeseně se postavila.

„A zatřetí, Paleniela jsem si přivolala hned ten den, kdy začal král krváčet popel. Palenieli mi sice odpověděl, ale moji žádost odmítl. Řekl mi, že plní příkaz někoho jiného.“

„Cože? Ale... to je... jak to? Jste přece kardinálka a arcibiskupka Ystary! Jste strážkyně jeho ikony!“

„A Palenieli je archandělem Ystary. Jenže moje ikona – starodávná ikona vytvořená svatým Diziderem – už je prázdná a mrtvá. Copak sis ničeho nevšimla? Stojíme tak blízko u sebe, že kdyby stále měla nějakou moc, ikona Xerreniela, kterou nosíš na přilbě, by řinčela a chvěla se. Když mi Palenieli odmítl vyhovět, cítila jsem, že její moc vyhasla. Tehdy jsem si položila otázku: Jaká síla by dokázala seslat pandemii popelavé krve na náš chudý lid? Jaká síla by dokázala svést všechny nižší anděly na scesti a přimět je, aby namísto údravy a ochrany vytvářeli z lidí nestvůry? Kdo by se mohl něčeho takového v *Ystaře* dopustit?“

„Ostatní archandělé...“

„Ne,“ řekla kardinálka. „Palenieli má v *Ystaře* svrchované postavení. Myslím, že sousední archandělé jen chtějí ubránit pozemské říše, které spadají pod jejich ochranu, před pandemií popelavé krve a nestvůrami. Cítím, že se snaží dělat, co mohou, a že se na nebesích bojuje – proti Palenieli. Protože ta pandemie, ty nestvůry... to musí být jedině *Palenieli*ovo dílo. Jako vždy však platí, že andělé nemohou vstoupit do našeho světa, ani zde konat, pokud nejsou přivoláni smrtelníkem. A tak se ptám, kdo má sílu vytvořit *novou* ikonu, která by dokázala přivolat samotného Paleniela? A pokud někdo takový existuje, kdo je vybaven takovou arogancí a mocí, aby ho přivolal a podobný úkol mu svěřil?“

Ilgran zavrtěla hlavou a nevěřičně sraštila čelo.

„Předpokládám, že by to mohla být jedině ta Panna z Ellandy... ale proč by něco takového... chtěla? Vždyť je tím s naším královstvím konec! Znamená to smrt pro nás všechny!“

„Myslím si, že to není její cíl,“ řekla kardinálka. „Nicméně pokud jde o anděly, je potřeba být velmi obezřetný. Čím větší moc, tím vyšší je riziko neúmyslné škody. Měli jsme si více všimnout její chytrosti a talentu na vytváření ikon a přivolávání andělů. Talentu? Geniality. Jenže byla... je tak mladá. V devatenácti letech je člověk příliš mladý na to, aby byl jmenován magistrem nebo biskupem, aby mohl být vzděláván a plnit vyšší příkazy. I když je zjevné, že se bez obojího nakonec obešla...“

„Jednou jsem ji zahlédla. Z dálky. Měla v očích světlo, šílenství,“ pronesla Ilgran pomalu. Nedívala se na kardinálku, ale ven z okna na hořící město. „Když se svými stoupenci žádala krále o získání statutu pro svůj chrám. Pro Paleniela Vzneseného, ať už to znamená cokoli...“

Ilgran mluvila nepřítomně a v roztěkané mysli zpracovávala, co jí kardinálka právě svěřila. Znamenalo to, že není záchranu; pravděpodobně se nedožije ani příštího úsvitu, možná zemře ještě dříve. Za hradbami pobíhalo velké množství nestvůr a katedrála nesloužila jako pevnost přinejmenším jedno století. Ve zvonici chyběla voda i jídlo a brána do katedrály byla příliš křehká. Dokonce i bez tlouku by ji ty větší z nestvůr rozbily na první pokus.

„Možná jsme jí měli ten statut udělit,“ přemítala kardinálka. „Ale nemyslím si, že zešilela. Je ovšem odhodlaná, to ano. Je mi jí líto.“

„Vám je Liliath líto, Vaše Eminence? Pokud je vaše podezření správné, nějakým způsobem uplatila Paleniela, je zodpovědná za... seslala na nás pandemii popelavé krve, zabila mi rodiče a proměnila mi bratra a sestru v nestvůry. Kdyby tu teď byla, s největší radostí bych ji zabila a navždycky zničila to, co se z ní stalo!“

„Ach, myslím, že by ti nestačila chladná ocel ani kulka, stejně jako u těch nestvůr,“ řekla kardinálka. „Jestli jí Paleniela opravdu slouží, nejspíš ani nedostaneš šanci meč nebo pistoli použít. Jsem si

jistá, že ovládá i další anděly, a to mnohem víc, než jsme předpokládali. I tak je mi jí ale líto, protože jak jsem řekla, tohle jistě v úmyslu neměla. Tak mladá, tak neuvěřitelně nadaná, a přesto tak nerozumná, vše dohromady. Zajímalo by mě, co ve skutečnosti zamýšlela, snad...“

Cokoliv se chystala říct, vyznělo do ztracena, když se první z nestvůr, kterým se podařilo vyšplhat nahoru po staré, popraskané kamenné zdi zvonice, přehoupla přes cimbuří za jejími zády, shodila ji na zem a svými drápy prořízla staré prelátce hrdlo.

Ilgran zasáhla nestvůru mečem do tlamy o setinu vteřiny dřív, než by zabila i ji. A to doslova, protože když se přikrčila pod okraj obrovského zvonu, aby se vrhla do otevřené šachty, přišera k ní přiskočila, hrozivě zařala čelisti a sevřela ji zahnutými prsty. Ilgran nechala pistoli v opasku netknoutou a ani se nepokusila vystřelit, nestvůra na ni totiž pohlédla Janetinými očima. Zelenými očima její sestřičky, vždy tak plnými života.

Strážkyně skočila dolů, ani se nepokusila rozeznít zvon. Připravená zemřít, soustředila každou část své mysli na naději, kterou v ní ty oči probudily.

Musí přece existovat šance, že se z nestvůry může znovu stát člověk.

ČÁST PRVNÍ

Liliath

1

V naprosté tmě se na chladném kameni probudila mladá žena. Rukama nahmatala kámen nad sebou i všude kolem. Jakmile si vzpomněla, proč to tak je, panika, kterou to zjištění zprvu vyvolalo, začala odeznívat a zmizela docela, když zaslechla čísi hlas.

Energický a silný hlas, díky kterému se cítila kompletní, *naživu*. Spolu s ním přišel náhlý, intenzivní pocit, že ji někdo objímá. Ne pouhými lidskými pažemi, ale velkými křídly plnými světla a síly.

„To, co jste mi nařídila, nastalo, a tak vás probouzím.“

„Jak...?“

Hlas se jí zachvěl, až ztichl úplně. Polkla, sliny se jí hromadily v ústech a krku poprvé od... kdo ví kdy.

Věděla, že byla na dlouhou dobu zbavená jakékoli aktivity, téměř bez života. Každý, kdo by chtěl nahlédnout do hrobky, by snadno uvěřil, že je mrtvá, i když pozoruhodně zachovalé tělo by určité pochybnosti vzbuzovat mohlo. Šance, že by chtěl do hrobky někdo nahlédnout, se však výrazně umenšovala tím, jaké místo si pro svůj dlouhý odpočinek zvolila. Velká kamenná rakev, navrchu masivní mramorová deska, vše utěsněné olovem.

Přirozené by bylo zjišťovat, jak dlouhou dobu v rakvi strávila. Na to se však ptát nechtěla. Její první myšlenka vedla k tomu, co potřebovala pro naplnění svého všestravujícího plánu.

„Kolik máme kandidátů?“

Nastalo dlouhé ticho. Dost dlouhé na to, aby ji napadlo, že anděl odešel. Pak se však ozval znovu.

„Čtyři.“

„Čtyři! Ale měly to být *stovky*...“

„Čtyři,“ zopakoval hlas.

Na okamžik ji popadl vztek, extrémní zloba, že by se její plány – její osud – opět nevydařily. Ale potlačila ji. Ačkoli doufala v mnohem více kandidátů, třeba pro případ, že by došlo k chybě nebo nezdaru, i čtyři by měli stačit. Stačil by i jeden jediný...

„Kde jsou?“

„Na čtyřech různých místech v Sarance, ale setkají se. Již brzy.“

„A řád? Stále funguje? Dal jsi jim znamení?“

„Dal. Nevím, zda někdo z nich přežil a viděl jej, nebo zda na jeho základě jednal. Jak víte, nejsem úplný a odolný... ve vašem světě mě kotví pouze vaše vůle. Skoro bych si přál se *úplně* oddělit...“

„Budeš jednat podle mého příkazu!“

Promluvila příkře, tón hlasu byl projevem veškeré její přirozené síly a intenzivní, soustředěné vůle.

„Dobrá. K vašim službám. Už nemohu mluvit, má...“

Hlas umlknul. Tentokrát nastalo absolutní ticho. Věděla, že už žádná další slova nepřijdou, žádné teplo, žádný pocit naprostého bezpečí a lásky. Teď ne. V koutcích očí se jí objevily slzy, ale zahнала je prudkým mrkáním. Na slzy neměla čas. Nikdy.

„Miluji tě,“ zašeptala mladá žena. Cítila se po těch slovech lépe, vracela se tak k sobě, k tomu, čím kdysi byla. Její hlas sílil a odrážel se od stěn kamenné rakve. „Vždycky tě budu milovat. Budeme spolu. *Budeme spolu!*“

Dotkla se svých rukou. Kůže byla stále jemná, sametově hladká, mladá. Ještě důležitější bylo, že měla své prsteny. Dotýkala se jednoho po druhém a nabírala vnitřní sílu, načež spočinula na posledním

z devíti prstenů. Na tom na levém palci. Byl to ovál ze slonoviny, vyrobený ze starověkého elektra, a ve tvaru jemných, opeřených křídel, která téměř zakrývala lidskou tvář, malovanou nebo možná smaltovanou a s drobnými rubíny místo očí. Gladiolu nad tváří tvořila linka ze zlata, tenká jako vlas.

„Mazratieli,“ zašeptala žena v rakvi. „Mazratieli, Mazratieli, volám tě.“

Z prstenu vytryskl proud světla, chladného jako měsíční svit, ale mnohem jasnějšího. Zavřela oči a cítila, jak se jí nižší anděl zjevuje. Opět ji obklopilo teplo, ovšem tentokrát připomínající rozpálenou pec v chladném dni, nic tak pozoruhodného jako ten pocit, který předtím obsáhnul celé její bytí. Když anděl složil křídla, ucítila lehký vánek a zaslechla vzdálený a táhlý tón harfy.

„Mazratiel je zde,“ ozvalo se slabé zašeptání, které slyšela jen ona. „Oč si žádáš? Pokud je to v mé působnosti, tvoji žádost splním.“

Žena zašeptala a Mazratiel vykonal, co žádala.

Bratr Delfon to měl v chladném tichu hrobky všech svatých v nejnižší kryptě pod chrámem odjakživa rád. V zimě tu bývalo chladno, a tak už ho sem od jeho šedesátých narozenin v předvečer obřadu neposílali. Od té doby už uplynulo více než deset let a on působil stejně jako všichni ostatní vykonavatelé andělské magie starší. Křehcí následovníci svaté Margarety absolvovali vigilie jen v nejteplejších letních dnech, což mu doporučovali i nejvyšší představitelé chrámu, ale on trval na svém. Alespoň vyhověl jejich radám, aby si vzal polštář a příkrývku a posadil se na dřevěnou lavici v rohu, která sloužila k odpočinku unaveným poutníkům v nejsvětějších dnech, kdy jim bylo dovoleno hrobku navštívit.

Propadl se do snu, byl vzhůru sotva napůl. Proto trvalo několik vteřin, než si všiml, že není v kryptě sám. Shora na něj zvědavě

shlížela jakási řádová sestra, jako by si nebyla jistá, co si o tom starém mnichovi myslet.

Mladá řádová sestra. Měla na sobě podobný hábit jako on, v černobílém provedení, které nosili následovníci archanděla Azalaela, nicméně s jinak širokými bílými manžetami na rukávech a spodním lemu roucha, a dokonce i černý odstín látky vypadal ve světle Delfonovy lucerny trochu jinak než jeho. Pomalu mu docházelo, že je odstín spíš tmavě modrý nežli černý a že zlatý odznak na prsou obsahuje dvojici křídel se sedmi pastorky, tedy archandělská křídla. Azalaelova křídla však byla stříbrná, navíc nad těmito křídly byla namísto kardinálské mitry vyobrazena podivná koruna s devíti hroty a gladiolou...

Oči a uši už mu nefungovaly tak dobře jako dřív. Ani paměť, takže se nad odznakem a ani nad tím, že tu vysokou, urozeně vyhlížející řádovou sestru nepoznává, nepozastavoval. Měla zvědavé oči a *byla* mladá, možná tak osmnáct nebo devatenáct let, nejspíš novicka. I přesto se nesla, jako by byla přinejmenším biskupka nebo opatka, a když si prohlédl její oříškově hnědé ruce a všiml si, kolik na nich nosí prstenů s obdélníkovými nebo oválnými ikonami ze zlacené slonoviny nebo složitě vyrývaného zlaceného bronzu, přikývl. Ačkoli hned nepoznal, které anděly reprezentují a jakou moc umí přivolat, rozhodně se jednalo o ikony andělské magie.

„Nevšiml jsem si vás, milosti,“ řekl. Její tvář mu byla lehce povědomá. Mladá a krásná, tmavé oči a mandlová pleť, vlasy černé jako vzácný kousek nefritu, který kdysi použil při tvorbě ikony Karazakiela. Tvářila se vážně – Delfon se nedokázal rozpomenout, kdo to je, i když mu někoho připomínala...

„Ne, to jsem ani nechtěla,“ řekla ta podivná sestra. Napřáhla pravou ruku, bratr Delfon ji uchopil, sklonil rty několik centimetrů nad její prsty a přitom se svýma starýma očima snažil soustředit na

krásnou tvář anděla na slonovinové destičce nejvýraznějšího a mimořádně mocného prstenu. Nepoznal ani tvář, ani malířský styl, což bylo nesmírně zvláštní, protože bratr Delfon byl sám prominentním tvůrcem ikon. Celý svůj život zasvětil jejich studiu, namaloval tisíce andělů a v dobách své největší slávy dokázal využívat síly devíti velmi užitečných, byť relativně nízko postavených andělů.

Teď už s tolika komunikovat nedokázal, ale stále byl napojen na tři nižší anděly, kteří na jeho žádost odpovídali a propůjčovali mu svoji moc tím, že obývali ikony, jež vytvářel a pečetil vlastní krví.

„Já ne... nepoznávám váš znak ani řád,“ zamumlal Delfon a uvolnil jí ruku, aby roztrášeným prstem ukázal na její hábit.

„Opravdu ne?“ zeptala se mladá žena. Zasmála se a její oči jiskřily nespoutaností a rozverností. „Jedná se přece o znak Paleniela Vznešeného.“

Delfon se stáhl. Jistojistě se přeslechl...

„Paleniela Vznešeného,“ zopakovala ta žena o něco hlasitěji. Zdálo se, že si vyslovení toho jména, o kterém nikdo nemluví, užívá. Nebo si ho možná už ani nikdo nepamatuje, jen lidé jako Delfon, jejichž životy byly těsně spjaty s katalogy a seznamy andělských bytostí. Dětství navíc strávil v příhraniční oblasti blízko Ystary, ztracené země, jejímž archandělem byl právě Paleniela.

„Paleniela? Ale ten už neexistuje, odešel z tohoto světa, ostatní archandělé ho vyhnali!“

„Teď tu ale před vámi stojí jeho arcibiskupka. Ne vše, co vám řekli, je pravda.“

Delfon se zamračil a chystal se promluvit, ale v tu chvíli si konečně všiml čehosi za jejími zády. Zatímco sledoval, jak se mu hrobka všech svatých, velký kamenný sarkofág, který dominoval středu kruhové, klenuté místnosti, mění před očima, slova mu vysychala v ústech.

Mramorové víko obrovské rakve se pohnulo. Vážilo několik tun a prapůvodně sem bylo dopraveno s maximálním vypětím sil mnoha inženýrů a pomocí jeřábů a lan. Anebo s přičiněním anděla nejmocnějšího...

Žena si všimla, kam jeho zaražený pohled směřuje.

„Vypadáte znepokojeně, bratře. Ale ujišťuji vás, že svatá Margareta proti sdílení krypty nic nenamítala. Tedy až poté, co jsem si do hrobky lehla a nic v ní nenašla, což znamená, že vaši předchůdci nemluvili o založení tohoto místa tak docela pravdu.“

„Ale, ale... co...“

Liliath se posadila vedle starého muže a objala ho kolem ramen. Napřímil se a snažil se ze sevření vymanit, ale ona ho lehce přitáhla zpět k sobě. Měla až znepokojivě velkou sílu, a tak se rychle rozhodl, že radši zůstane v klidu, a jen odvrátil obličej.

„No tak, no tak. Nebojte se. Chtěla bych se vás zeptat na něco mimořádně důležitého. Přinejmenším pro mě, myslím, že je to už dlouho.“

„Co... co... cože?“

„Dlouho, co jsem odešla,“ řekla Liliath. „Věděla jsem, že to bude dlouho, ale nevěděla jsem, jak dlouho přesně. Kolik let už uplynulo od zkázy Ystary?“

„Sto...“ zašeptal Delfon. „Sto třicet šest... Ne, sto třicet sedm let.“

„A přitom mi to přišlo jen jako delší noční spánek,“ poznamenala Liliath spíše pro sebe. „Dlouhá doba...“

Chvilí mlčela a stíhlými prsty hladila jeden z prstenů s ikonami. Delfon seděl vedle ní a třásl se, najednou mu bylo chladno. Zdálo se mu, že slyší slabé třepotání andělských křídel, ale nebyl si tak docela jistý. Bolela ho hlava a měl pocit, jako by mu někdo zatížil a zavázal uši.

„Takže vy jste Delfon,“ řekla Liliath, chytla ho za bradu a otočila

hlavou k sobě. Prudce se roztrásl, věděl jistě, že jí své jméno neprozradil.

Zblízka vypadala ještě mladší a Delfon si náhle vzpomněl, odkud její tvář, nebo tvář někoho jí podobného, zná. Poslední stránky jedné z jeho knih obsahovaly ručně psané medailonky dávných tvůrců ikon. Na ilustraci byla tato mladá žena: Liliath, Panna z Ellandy. Žena, která vedla jedinou organizovanou skupinu uprchlíků z Ystary a která za záhadných okolností zemřela krátce po překročení hranice do Sarance.

Soudě podle toho, co bylo v knize napsáno, byla Liliath neobyčejná mladá žena, která už od dětství ohromovala svět svojí výjimečnou schopností vytvářet ikony a přivolávat anděly, a proto ji brzy pojmenovali Panna z Ellandy. Jméno postupem času získalo ironický nádech – i když to nikdy nebylo *potvrzeno*, traduje se, že byla milenkou ystarského krále a mnoha dalších.

Autor knihy zpochybňoval zvěsti o tom, že Liliath byla obdařena jedinečným darem odolávat následkům přivolávání andělských sil. To si od mágů vždy něco žádalo, cosi z jejich živoucí podstaty. Mágové a kněží rychle stárli, tím rychleji, čím víc využívali svoji moc a čím vyšší anděly přivolávali.

Velký Handuran tuto ztrátu kvantifikoval ve svém díle *Cena za ctnost*. O pár hodin kratší život za přivolání serafína zas až takový význam neměl, ale přivolání knížectva už připravilo mága o jeden rok a přivolání archanděla rovnou o několik let. Slavným příkladem byla svatá Erharna Blahoslavená, která se bleskovou rychlostí proměnila z vitální čtyřicátnice na starou, vráscitou stařenu a zemřela pouhý den poté, co povolala archanděla Azalaela, aby zadržel mořský příliv při Velkých povodních v roce 1309.

Delfon se probral ze zamyšlení. Mladá žena se ho opět na něco ptala. To přece nemůže být Panna z Ellandy. Ne, určitě ne...

„Povězte mi, vy jste tvůrcem ikon?“

„Ano,“ zamumlal Delfon. Sevřel ruku v pěst, jako by tak mohl zakrýt skvrny od barvy na prstech, zaschlé stopy vaječného bílku a syrový pigment na tmavě hnědé kůži. Malé jizvičky na hřbetu ruky, ze kterých mu vždy při dokončování ikon proudila krev.

„A stále přivoláváte i tvoříte?“

„Ano. Nikterak často...“

„S jakými anděly komunikujete? Je mezi nimi i Foraziel?“

„Ano!“ zvolal velmi překvapeně Delfon. Přestože všem muselo být už od pohledu jasné, že se živí jako tvůrce ikon, neměl na sobě nic, z čeho by mohla usoudit, kteří konkrétní andělé mu při práci pomáhají – žádné ikony na provaze kolem pasu, žádné prsteny ani nic na krku či na zápěstí. Vzhledem k tomu, že Azalael sdružoval desetitisíce andělů, šance, že všechny z nich zná, byla...

„Myslela jsem si to,“ řekla Liliath a přerušila jeho panikaření.

„To *on* vás sem přivedl, abyste byl přítomen u mého probuzení.“

„On?“ zeptal se Delfon a paniku vystřídal zmatek. Ačkoli andělé neměli jasně určené pohlaví, tradice diktovala vyobrazovat je buď jako muže, nebo ženy, a Foraziel byla odjakživa žena.

Liliath jeho dotaz ignorovala.

„Potřebuji ikonu Foraziela,“ řekla. „Potřebuji jeho sílu, abych našla to, co hledám, a nechci ztrácet čas tím, že si ji budu kreslit sama.“

Delfon němě přikývl. Foraziel pomáhala nalézat ztracené nebo zapomenuté věci a osoby. Delfon se od těch zvláštních prstenů nemohl odtrhnout. Soustředily moc všech hlavních andělů. Na jednom z těch menších prstenů – při pomýšlení, že ho považuje za méně důležitý jen kvůli sousedním ikonám, se zachvěl – nebyl vyobrazen anděl, nýbrž kolo uvnitř kola, obě lemovaná malými diamantovými očky. Trůn, jeden z podivných andělů, nejvyšší z První sféry. Vyšší než všichni andělé, s nimiž Delfon kdy spolupracoval,

bytosť s mnohým väčšou mocou, než obsáhl malý Foraziel. Ostatné prsteny patrili vyšším anjelom.

Liliath si protáhla prsty a vo svetle lucerny sa zatřpytily drobné rubínové a diamantové oči a zlatené gladioly.

„Někdy je potřeba nižší, zato však koncentrovaná síla,“ řekla, čímž správně odhadla tok Delfonových myšlenek. „A ne majestát knížectví nebo archandělů.“

Delfon sklonil hlavu a roztrásl se, jako by zničehonic dostal zimnici. Bylo toho na něj příliš, ta podivná řádová sestra... arcibiskupka... svěťice... ať už byla ona a moc, kterou měla, cokoli. Nejenže ty malované ikony na jejích prstenech představovaly anjely, ale byly přímým vodítkem k velikým a mocným bytosťom. A jestli je pravda to, co povídala o tom, že je jakousi velebnou Paleniela, archanděla, který střeží jednu z největších zemí světa, mohla by někde skrývat i ikonu nejvyšší.

Ačkoli Paleniela zemi neochránil, naopak obyvatelstvo zničil tím, že na něj seslal pandemii popelavé krve, a tak byl nyní – pokud vůbec – považován za padlého anjela a jeho jméno znamenalo spíš kletbu...

„Je v tomto chrámu nějaká jeho ikona?“ zeptala se Liliath.

Delfon zaváhal, ale jen na okamžik. Ať už byla ta žena kýmkoľiv – pravděpodobně nepřiteľem z Alby nebo z Osmdesáti šesti kráľovství –, měla ďaleko väčšou moc než on, vlastně väčšou než kdokoli v tomto chrámu, včetně opata. Jak mohla být tak mladá a nedotčená silami, které přivolávala... to bylo nad jeho chápání a věďel, že nemá jinou možnost než odpovídat upřímně a plnit její rozkazy.

„Ano,“ odpověďel. „V dílně. Dokončil jsem ji teprve před pár dny.“

„Dobře,“ řekla Liliath. „Ukažte mi cestu. Neměla jsem čas se... ehm... cestou sem moc rozhlížet.“

„Ano,“ zamumlal Delfon a pomalu se postavil.

„Dobře,“ řekla žena znovu. Zvedla ruku, dotkla se jednoho z prstenů a potichu zamumlala nějaké jméno. Delfon si přikryl své staré oči rukou, aby je ochránil před světlem, které se náhle objevilo, avšak neodolal, a přece jen trochu nakoukl. Ať už ta žena přivolala kohokoli, anděl rychle vrátil víko rakve zpět na své místo, proužky zlomeného olova se zvedly do vzduchu a přesunuly na své původní místo, jako hadi plazící se na odpočinek. Za pár minut vypadala hrobka přesně tak, jako když Delfon do krypty vešel při západu slunce.

Starý mnich se opřel o zeď a pohlédl na ženu zdravým okem. Jeden pramen vlasů jí sice zbělel, ale ihned jí začala protékat černá, jako když se mísí víno s vodou. Nic za použití anděla, který hrobku zavřel, nezaplátila. Minimálně zatím.

„Řekl bych, že až tu ikonu dostanete, zabijete mě, že ano?“ promnesl pomalu. „Aby se o vás nikdo... nedozvěděl.“

„Ano,“ přitakala Liliath. „Předpokládám, že proto sem povolal právě vás, který tak jako tak brzy zemřete. Lepší než kdokoli mladší. Paleniél je soucitnější než já.“

„Ach,“ odpověděl Delfon. Teď už tak vystrašený nebyl, což mu přišlo zvláštní. Jen zvědavý a velmi, velmi unavený. V posledních několika minutách bylo toho vzrušení přespříliš. Navíc mu andělské světlo zamrzalo v koutcích očí, takže viděl hůř než kdy jindy. „Paleniél. Sesílatel pandemie. Antagonista.“

„Paleniél, ano. Ta další jména vymysleli lidé. Řekla jsem, že ne vše, co vám pověděli, je pravda.“

„Ale jak mě sem mohl dnes večer povolat?“ zeptal se Delfon z ryzí zvědavosti, blížící se smrti navzdory. Jednou andělský mág, navždy andělský mág, dokonce i v tak pokročilém věku a na sklonku života. „Navíc na území Sarance, kterou stráží Azalael? Paleniél tu nemá žádný vliv. A andělé nikdy nekonají z vlastní vůle.“

„To si myslí ortodoxní věřící,“ řekla Liliath. S uspokojením nad něčím, co znala jen ona sama, se usmála. „Ale pravda je taková, že andělské konání na tomto světě není přísně dáno *jejich* vůlí. Definují ho také zvyklosti *lidí*, a ty lze měnit. Nebo ze zeměpisného pohledu rozporcovat na menší dějiště. A někteří mohou začít jednat, až když nastane jejich čas. Za předpokladu, že je jim propůjčena dostatečná vůle a moc.“

Delfon zavrtěl hlavou.

„Nevěřím vlastními ušima,“ řekl Delfon. „Tedy nevěřil bych, až na to, že pokud jste vážně Liliath... četl jsem o vás v Decarandalově *Životě mágů*. Ačkoli ty poslední stránky vlastně Decarandal nepsal... Ale ať už to byl kdokoli, stojí tam, že Liliath byla schopná neuvěřitelně rychle skicovat ikony a přivolávat anděly, které dříve v žádném chrámu neznali...“

„Pokračujte,“ řekla Liliath. „To mě zajímá. Co se tam ještě píše?“

„Její dovednosti při výrobě ikon neměly konkurenci. A pak zvěsti o tom, že za přivolávání andělů neplatila žádnou fyzickou daň... jenže zemřela mladá, bylo jí teprve devatenáct let, a tak se zdá, že nakonec přece jen zestárla, byť ne navenek. Někteří to považovali za tragédii a ji za zářivý příslib, o který svět přišel.“

„A jak vidíte, nezemřela jsem,“ řekla Liliath. „A své sliby splním. Všechny, ale jeden především.“

Delfon na ni upřeně hleděl, tomu, co říkala, nerozuměl, ale moc dobře poznával její odhodlání. Podobnou intenzitu už dříve viděl, u poutníků nebo u lidí, kteří prováděli náročné úkoly a poháněni vnitřními silami pak s těžší poznávali sami sebe. U této ženy bylo odhodlání ještě tisíckrát větší.

„Pojďte, musíme jít,“ nařídila Liliath.

„Neublížíte mi?“ zeptal se Delfon zkusmo. „Myslím, před tím...“

„Ne,“ souhlasila Liliath věcně. „Jednoduše vám přestane tlouct srdce. Stejně už jste dost vyčerpaný, že?“

„Ano, ano, to jsem,“ zamumlal Delfon. Andělské světlo kolem jeho očí se šířilo a s ním i hřejivé teplo. Tak uvolněný se uvnitř necítil už řadu let, jeho tep byl velmi pomalý a pravidelný. Měl pocit, jako by na něj v blízké budoucnosti čekala mimořádně pohodlná postel, mnohem pohodlnější než ta v jeho pokoji v přízemí.

„Ještě ne, Mazrathieli,“ zašeptala žena. Mazrathiel patřil mezi panstva, měl širokou působnost, zahrnující pohyb jakéhokoli druhu včetně tlukotu srdce. Jen ti nejsilnější – a nejsobečtější – z mágů dokázali přimět anděla k tomu, aby někoho připravil o život. „Ne, dokud nebudu mít tu ikonu, a neposadí se.“

„Co je to?“ zeptal se Delfon a trochu se vrátil k sobě.

„Sloužíte ušlechtilé věci, pro kterou je velká čest zemřít,“ řekla Liliath. Zdálo se, že zatímco mluví, její oči září vnitřním světlem a její ústa se chvějí v úsměvu. Delfon se při pohledu na ni znovu otřásl, cítil v té mladé ženě tolik síly a víry. Obyčejná holka, no vážně, aspoň na pohled – a přitom s *tak ohromnou* silou vůle a cílevědomostí, s příklonem tolika andělů čekajících na přivolání...

Liliath ho vzala za paži a vedla ho ke dveřím, které se před nimi samy otevřely. „Kudy?“

„Doleva,“ řekl Delfon. „A po točitém schodišti nahoru.“

Zavravoral, Liliath stále kráčela po jeho boku.

„Povězte mi,“ řekla. „Co se teď ve světě děje? Kdo vládne Sarance?“

Dveře se za nimi se skřipáním pomalu zavřely a dál je doprovázel jen slabý zpěv vzdáleného nebeského chóru s jedním nesouhlasným tónem.

2

Liliath položila tělo bratra Delfona na podlahu u pracovního stolu a s předstíranou něžností mu zavřela oči. Mazrathiel se vzdálil a nejradši by poté, co byl proti své vůli přivolán, aby ukončil něčí život, zmizel. Rozhodl se, že bude vůči dalšímu přivolání odolnější. Ne že by to Liliath trápilo. Kdyby Mazrathiela znovu potřebovala, posloužil by jí stejně jako všichni andělé, jejichž ikony kdy vytvořila nebo používala. Neposlušnost netrpěla.

Forazielova ikona, kterou starý muž vytvořil, byla pyšně vystavená na stole. Byla to dobrá práce. Víc než to, cítila v ní celou andělovu přítomnost, byť se jednalo o jeho tradiční vyobrazení: neatraktivní žena středního věku vystrašená objevem něčeho nového. Že se jedná o anděla, naznačovala jen tenoučká svatozář.

„Musím zjistit, kdo to je a kde jsou,“ zašeptala mladá žena. „Jen čtyři...“

Na to, aby Foraziela přivolala, však nebyl čas. Blížil se rozbřesk a Liliath musela opustit chrám dříve, než se na vše přijde. Popadla ikonu a vložila ji mezi řadu dalších, ukrytých v tajných kapsách svého hábitu. Najít Decarandalovu knihu o tvůrcích ikon s její podobiznou, kterou viděla skrze Pereastorovu působnost v Delfonově myslí, jí trvalo pár minut. Vytrhla příslušné stránky a také si je vložila do kapsy, pak vyšla z místnosti a tiše za sebou zavřela obrovské dubové dveře.

Chrám se od chvíle, kdy se před sto třiceti sedmi lety vkradla dovnitř, aby se schovala v hrobce všech svatých, nezměnil. Vešla do dalších dveří a proklouzla do východní části chrámu. Tam se zastavila a prohlížela si velký dlážděný dvůr, který osvětlovaly jen hvězdy na nebi. Na zemi leželi nějací lidé a ze všech stran se ozývalo chrápání. Byli to nejspíš poutníci – osoby, jejichž společenský status nebyl dost přijatelný na to, aby si mohli hledat ubytování v hostincích nebo penzionech, ale dostačující na to, aby mohli vstoupit na nádvoří chrámu a odpočinout si. Překvapilo ji, že jsou všichni oblečení do něčeho světlého, v měsíčním světle je bylo sotva vidět. Možná to byl odstín zelenomodré nebo šedivé barvy. Vypadalo to jako roztrhaná vojenská uniforma, ale vojáci to zřejmě nebyli.

Liliath zaváhala. Těch lidí bylo tucet, možná víc, a východ z nádvoří byl na opačné straně. Kdyby kolem nich prošla, nejspíš by někoho z nich vzbudila, a všechno by se zkomplikovalo. Tak či onak.

V ten moment uslyšela jemné plesknutí bosých nohou o dlažbu, někdo se k ní zezadu plížil. Když se otočila, spatřila muže v kapuci a šedém oděvu se zdviženou dýkou. Vyskočil proti ní, ale ona byla rychlejší, vyhnula se mu plynulým, klidným pohybem a doufala, že ho to zastaví. Nezastavilo.

„Nezabiju tě,“ zašeptal. Liliath si pomyslela, že možná nechce vzbudit ostatní, anebo se bojí, že ho uslyší vrátní a vyhodí ho z prostor chrámu. Měl spoustu zlomených zubů a po levém boku mu bezvládně visela scvrklá a zbytečná paže. V pravé ruce, v té, v níž držel dýku, měl ovšem velikou sílu. „Tak buď hodná a sundej si ty prsteny. A nemysli si, že si na mě přivoláš anděla, vykuchám tě, ani nemrkneš. Stejně by ti to nebylo k ničemu, *jsem* popírač.“

„Kdo si myslíte, že jsem?“ zeptala se Liliath konverzačně. Zaznamenala pojmenování „popírač“ a jiskřičku Paleniela, která tomu

rádoby zlodějčkovu kolovala v krvi. Očividně se měla bratra Delfona vyptávat mnohem víc.

„Nemám páru,“ řekl muž, a aniž by spustil dýku, důkladně si ji prohlížel. „Stará Brill říkala, že nás hvězdy posílají sem, že tady naděláme hotový jmění. Pro jednu měla recht. Naval ty prsteny!“

„Říkáte, že jste popírač,“ řekla Liliath. Z barvy jeho pleti ani z rysů jeho obličeje nepoznala, odkud pochází. Jeho pleť měla odstín jasanu a oči měl zelené, ale z toho se nedalo nic vyvodit. Před tisíci lety se na území Ystary a Sarance usadila celá řada kmenů, jejichž krev se vzájemně mísila, a pleť jejich potomků hrála všemi odstíny od nejtemnější černé po tu nejsvětější bílou. Strípek Paleniela v jeho nitru však mohl znamenat jedině. „Jste potomek Ystaranů?“

„Že váháš,“ zamumlal muž. Znovu provedl výpad, ale Liliath se hluboce zaklonila, jako by byla zavěšena v pase. Dýka skončila kousek od jejího hrdla. Než se stačil vzpamatovat, otočila se k němu zády, rukou mu sevřela zápěstí a zkroutila mu paži, takže se celý prohnul a padl na kolena.

Na tak drobnou a mladou ženu měla neskutečnou sílu. Zlodějíček několikrát polknul na prázdno a při pohledu vzhůru obrátil oči v sloup. Nechápal, co se to děje.

„A to, že jsi z Ystary, znamená, že na tebe neplatí andělská magie?“ zeptala se Liliath. „Mohla by se z tebe stát chlupatá příšera?“

„Ano, ano,“ řekl muž. „Nezkoušej to!“

„Nebo bys mohl zemřít na pandemii popelavé krve,“ přemýšlela Liliath. Slyšela, jak se za ní spáči probouzejí, a tak muže pootočila za zápěstí, aby měla rozhled, kdyby ji chtěl napadnout někdo další.

„Nejspíš ta příšera,“ zalapal po dechu zlodějíček. „A ta tě zabije, to si piš.“

Liliath neodpověděla, místo toho se zaměřila na ten nepatrný zlomek Paleniela v jeho nitru.

„Spíš pandemie,“ řekla a namířila svoji vůli na zlomek, který patřil archandělovi.

O vteřinu později se v koutcích jeho úst začala tvořit smítka šedého popela. Popel mu rozkvétal kolem očí, padal z uší a vylézal zpod nehtů. Liliath ho pustila a ustoupila dozadu, zatímco se popel začínal pomalu vznášet do vzduchu, pomalu, ale klidně, téměř jako ztuhlá krev. Muž se ještě chvíli držel na kolenou, pak padl na bok a z každého otvoru, póru a škrábane se mu řinul popel a kupil se kolem něj.

Když o několik minut později zemřel, všichni na nádvoří už byli vzhůru a pozorovali Liliath. Někteří zapálili lucerny a drželi je vysoko nad hlavou, čímž vytvářeli jezírka světla a spoustu mihotavých stínů. Dívala se do davu a uvědomovala si, že jí na něm něco nesedí. Očekávala jinou barvu pleti, jiné vlasy i jiné rysy v obličejí. Na všechny možné způsoby, ale...

Chvíli jí trvalo, než pochopila, že jen hrstka z přihlížejících stojí rovně. Většina byla shrbená, zlomená v pase nebo podivně nakloněná. Nerovnoměrně, podle berlí. Tváře, které k ní vzhlížely, postrádaly v důsledku nemoci a zranění, které by většina andělů vyléčila nebo minimálně zlepšila mávnutím křídla, oči, nosy a zuby.

Nikomu z nich se zjevně ozdravného a léčivého andělského doteku nedostalo.

Zatímco se pomalu, jeden po druhém, skláněli, klopili hlavy, padali na kolena a klaněli se jí jako královně, potkávala se s jejich vystrašenými, nechápavými, často nepřátelskými pohledy, a vstřebávala jejich šedivé tuniky a pláště. Pouze jeden z nich nesklonil hlavu tak jako ostatní a po chvíli vzhlédl a setkal se s Liliathiným pohledem. Barva jeho pleti připomínala vřesový med a jistě kdysi býval pohledný. Teď byla jeho tvář poznamenána strašlivým onemocněním a vroubena hlubokými jizvami, jež mu úplně zavíraly jedno oko a s nimiž vypadal mnohem starší, což Liliath vyhodnotila

z toho, jak zářivě se na ni díval svým druhým zdravým okem, a z mladistvého hlasu.

„Jste opravdu znovuzrozená Panna z Ellandy? Ta, o které nás učili naši předci? Moje prababička by se s vámi tak, tak *ráda* setkala. Věčná škoda že minulý týden zemřela.“

„Nejsem znovuzrozená,“ řekla tiše Liliath. Ten zjizvený mladý muž se nechoval příliš uctivě a mluvil s ní, jako by té pestré posádce velel. „Jen probuzená. Chápu to správně, že jste členy ystarského řádu a viděli jste znamení?“

Zatímco k němu promlouvala, pohlédla na oblohu, na obdélníkový kus hvězdné oblohy nad nádvořím, ze všech stran orámovaném komplexem chrámu. Od pradávna se diskutovalo o tom, zda je noční obloha skutečným příbytkem andělů, nebo pouhým odrazem či znázorněním jejich existence a moci. Ať už to bylo cokoli, nebe bylo poměrně spolehlivým ukazatelem toho, jak na tom jednotliví andělé jsou.

Přesně jak se na na území Sarance dalo očekávat, Azalaelova hvězda zářila nejvýše a nejjasněji. Liliath však nezajímala, mířila dál k západnímu obzoru a pak trochu na jih. Kdysi tam zářila Paleniellova hvězda, mimo Ystaru sice ne tak jasně, ale i tak patřila mezi sedm nejkrásnějších hvězd na obloze. Teď její místo zelo prázdnotou. Tři centimetry od ní však zářila velmi bledá, do fialova zbarvená hvězda. Byla sotva rozpoznatelná i pro Liliath, která byla vybavena nadlidským zrakem a přesně věděla, kam se dívat. Každý zapálený hvězdář vyzbrojený dalekohledem a povědomím – nebo instrukcí, aby pozoroval tuto část oblohy – by ji však hned viděl a našel.

Ta hvězda patřila Jacquierielovi, malému společníkovi Paleniela, jehož působností bylo přinášet na území Ystaru poselství o blížících se dobrých zprávách a šťastných událostech. Jeho síla byla malá, Jacquieriel nemohl sdělovat žádné podrobnosti, a v dobách před

pandemií ho obvykle využívali zamilovaní, když chtěli nechat zvěstovat o dárku, který se brzy chystali předat osobně.

Teď byla hvězda předzvěstí Palenielova znovuzrození, a tedy Liliathina probuzení. Viditelné znamení pro členy ystarského řádu nebo jejich dědice a potomky.

„Řádu?“ zeptal se mladý muž se zjizvenou tváří. „Žádný řád už neexistuje. Žádní nóbl chlápci v nazdobených tabardech se zlatými řetězy a zářivými meči. Máme jen starou Brill, která vysedává u umírajících, zapisuje důležité příběhy a pozoruje oblohu. Opustila jste nás příliš brzy, nevíte, jak to teď chodí. Ystarané mají zakázáno vzpomínat nejen na svou zem, ale i na vše ostatní. Říká se nám popírači, protože to musí být naše chyba, že nás andělé odmítají nebo mění k horšímu. Musíme nosit šedou, aby si nás nikdo nespletl a omylem nás neproměnil v příšery. Nesmíme být moc na očích, s výjimkou prostého služebnictva a dělnictva, aby náš osud nerozrušoval řádný lid.“

„Stále jste členy řádu, bez ohledu na to, jak vypadáte,“ řekla Liliath. Hovořila s maximální sebejistotou. „A až se vrátíme do Ystary a Paleniel znovu vzejde, dočkáte se uzdravení.“

Po její řeči následovalo ticho. Popírači neztichli v úžasu, jak by Liliath očekávala, ale spíš otrávením.

„Pochybujete o mých slovech?“ zeptala se. Pohlédla na mladíka s tváří zničenou nemocí. Palenielova jiskra v jeho nitru zářila silněji než u ostatních. Jeho předek musel mít vysoké postavení. To pravděpodobně přispělo k tomu, že se mezi tou chátrou tak vyjímal. „Jak se jmenuješ?“

„Říkají mi Bisc. Celým jménem Biscaray. Jsem Noční princ,“ odpověděl mladík. „Teď už, předpokládám, Noční král, když jste zabila chromorukého Franze, který byl našim nejvznešenějším lordem. Pokud mě tedy někdo nevyzve na souboj?“

Poslední otázku položil shromážděným popíračům. Nikdo se nepohnul ani neodpověděl.

„Noční král? Myslíš tím, že jsi pánem žebráků, zlodějů a podobně?“ zeptala se Liliath. „Podsvětí celé Sarance?“

Noční král se zasmál. „To sotva. Pouze města Lutace a pouze pokud jde o popírače. Ale tím, že nemáme na výběr a je nás nejvíc, vládneme noci. Jak vysoce postavení a mocní s oblibou říkávají: Ne všichni zloději a žebráci patří mezi popírače, ale všichni popírači jsou žebráci a zloději.“

„Proč jsi sem přišel, když o tom, že vás dovedu zpět do Ystary, pochybuješ?“

„Nařídil nám to Franz,“ řekl muž a pokrčil rameny. „Stará Brill se čas od času dočte v obloze i něco užitečného. Náš bývalý Noční král si myslel, že by to mohla být nějaká kořist nebo příležitost, a v nejhorším případě si prostě jen vyjedeme na výlet.“

„Viděl jsi, co jsem mu udělala,“ řekla Liliath. Zlomyslně se pousmála. „A přesto mám stále pocit, že pochybuješ. A i když jsi poklekl, necítím z tebe skutečnou poslušnost.“

„Pandemie nebo monstrum, mohla to být jen náhoda,“ prohlásil nový Noční král opatrně. Zaváhal, z jeho hlasu ubývala sebejistota. „Ale nepochybují úplně...“

„Potřebuješ další důkaz?“ zeptala se Liliath. „Toužíš po hladké pleti a po jednom oku jako druhém?“

Druhá část úkolu by byla obtížná, možná i nad její síly. Pokud by uspěla, posloužilo by to hned několika účelům.

Všimla si, že spolkl nějakou peprnou poznámku.

„To by byla dostatečná zkouška, nemyslíš?“ zeptala se Liliath.

Biscaray se svižně postavil, vydal se k ní a po několika metrech se zastavil. Již nepoklekl a pravou ruku držel poblíž rukojetě dýky, jen částečně zakryté šedým pláštěm. Přestože nejbližší lucerna svítila za

jeho zády, Liliath viděla hloubku jeho jizev, jež byly pozůstatkem nějaké nemoci, která mu servala kůži, a levé oko mu ukryla pod zji-zvenou tkáň.

„Jestli se vám to povede, uznám, že jste tím, kým tvrdíte, že jste, a budu vám dobře sloužit,“ řekl tiše. „Neuspějete, a já nebo mí lidé vás vykucháme zaživa.“

„Ať udělám cokoli, neboj se a neútoč,“ řekla Liliath. Zvedla hlas a promluvila k davu. „Toto je jen předzvěst toho, co na vás čeká po návratu do Ystary.“

Zvedla pravou ruku a s pohledem upřeným na Nočního krále se dotkla prstenu s ikonou na levém palci. Gwethiniel, velká léčitelka. Andělů, kteří uměli uzdravovat, bylo mnoho, spousta nižších, ale jen hrstka vyšších. Gwethiniel byla mocnost, jejíž přivolání vyžadovalo mimořádnou sílu. Muž obemknul prsty rukojeť dýky, ale nevytáhl ji. Liliath vyčkávala, cítila vzdálenou přítomnost anděla, ale ještě jej nepřivolávala.

„Jsi dost odvážný?“ zašeptala. Ačkoli se snažil neprojevoval žádné emoce, pod závojem podezření v jeho tváři spatřila jiskřičku naděje.

„Už jsem jednou vsadil život v kostkách,“ řekl Noční král a pokrčil rameny. „Nač házet ještě jednou?“

Liliath přivolala Gwethiniel a současně namířila vůli na střípek Paleniela uvnitř toho muže a přinutila jej, aby se stáhnul. Bojovala a Gwethiniel také, nechtěla se podrobit jejímu volání.

„Musíte mě poslechnout,“ zašeptala Liliath bezduché podstatě i vzdorujícímu andělovi. „Budete mě poslouchat.“

„Poslouchám,“ ozval se hlas v její mysli. Gwethiniel promluvila zdánlivě klidným a sebejistým hlasem, který měl zakrýt její mrzutost a neochotu. „Oč žádáš?“

„Uzdrav ho,“ přikázala Liliath v duchu. „Vyvaruj se však Paleni-elova střípku.“

„Mojí působností je obnova přirozeného řádu, často používaná pro uzdravení *smrtného* života,“ řekla Gwethiniel. „Přítomnost kohokoli jiného mi v práci brání. Nemohu jednat proti někomu tak mocnému, i když není plně přítomen.“

„Mužče,“ nařídila Liliath. „Bude se držet zpátky. Splň můj příkaz.“

„Je to příliš nebezpečné,“ zašeptala Gwethiniel. „Pro všechny.“

„Splň můj příkaz!“

To poslední zakřičela Liliath tak nahlas, až sebou dav trhnul. Na opačné straně nádvoří se ve vrátnici rozhořela pochodeň. Vrátný nebo jeden ze strážných se konečně probudili.

Nad hlavami přihlížejících se ozval tlukot velikých křídel. Nádvoří zaplnilo hřejivé světlo a vůně zimolezu. Noční král zařval a upadnul, i Liliath se pod intenzitou té síly, kterou přivolala, přikřičila. Ale jen na okamžik, pak se narovnal a setřásla ji ze sebe. Hustý pramen jejích vlasů zešedivěl a po kůži se jí začaly plazit vrásky, ale všechno to byly jen dočasné změny, které brzy odezněly, a to i tehdy, když Palenielova jiskra uvnitř muže sílila a bojovala s ní a ona jí odolávala ryzí silou vůle a přitom všem tlačila na Gwethiniel, aby práci dotáhla do konce.

„Nikdo se nebude protivit mému příkazu,“ zavrčela Liliath. „Udělej, jak žádám.“

Gwethiniel složila křídla. Se zahřměním dokončila svůj úkol a vytratila se – mnohem rychleji, než se objevila, a dokonce ještě dřív, než ji Liliath formálně propustila.

Noční král se posadil a dotkl se tváře. Jizvy zmizely, jeho medově zbarvená kůže byla hladká a mladá, oko na svém původním místě. Zajel dlaněmi pod vestu a nevěřičně se dotýkal pokožky na břiše. Vstal a obrátil se čelem k ostatním. Za svitu luceren zvedl hlavu a rozepnul vestu, aby předvedl hladkou hrud.

„Já... jsem vyléčený!“

Jakmile promluvil, všichni ti zlomení a hrbatí lidé se zběsile a žádostivě rozběhli k Liliath.

„Uzdravte mě! Uzdravte mě! Pomozte nám!“

„Teď už víc nesvedu!“ zvolala Liliath a zvedla ruku. I přes svou nelidskou sílu byla velmi unavená, ale nedávala to najevo. Nemohla si dovolit projevít slabost. Nevykazovala žádné viditelné známky toho, že by si na ní přivolání vybralo daň, a cítila, jak se jí kůže natahuje a jak se drobné vrásky zacelují. Pousmála se, aby vlila davu do žil jistotu, ale také proto, že si znovu ověřila, že dokáže přimět anděla, aby splnil její příkaz, a jako vždy bez vedlejších účinků. „Až se však vrátíme do Ystary, budete uzdraveni všichni.“

I přesto se k ní stále valil bezduchý a lačný dav. Liliath se schovala za jeden ze sloupů a připravovala se k útoku, protože se neodvažovala použít andělskou magii podruhé. Byla příliš unavená, neudržela by celý proces pod kontrolou a jakákoli změna by všem pravděpodobně přinesla smrt. I jí, byť zabít zrovna ji nebylo vůbec snadné.

Liliath se však nemusela o nic starat. Biscaray řval a strkal dav popíračů do strany a zpátky. Přistupoval k nim, jako by šlo jen o smečku psů dychtících po mase, a on, jejich psovod, se jich ani přes jejich počet nebál.

„Zpátky! Zpátky a dolů! Dolů!“

Dav se pomalu zklidňoval, popírači padali na kolena a okamžik největšího dychtění pominul. Vtom Liliath uslyšela, jak někdo vytahuje závoru a otevírá bránu, která je měla na noc uvěznit na nádvoří. Za chvíli dorazí vrátný v doprovodu strážných a budou vzteky bez sebe, že si je dovolili vzbudit ještě před úsvitem.

„Potřebuji plášť,“ řekla Liliath Biscarayovi. „S kapucí, nebo klobouk. A musíme co nejdříve zmizet.“

„Rozkaz,“ odpověděl Biscaray. Utrousil několik rozkazů k nej-